

Sygn. akt **X GC 129/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach X Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Katarzyna Żymelka
Protokolant:	Aleksandra Ciesińska

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2015 r. na rozprawie sprawy

z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.**

przeciwko **Szpitalowi Miejskiemu w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Z.**

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.672,20 (jeden tysiąc sześćset siedemdziesiąt dwa 20/100) zł;
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 7.948 (siedem tysięcy dziewięćset czterdzieści osiem) zł tytułem kosztów procesu.

SSO Katarzyna Żymelka

Sygn. akt X GC 129/15

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. wniosła o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i orzeczenie nim, że pozwana Szpital Miejski w (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Z. ma jej zapłacić kwotę 86.600,33 zł wraz z odsetkami ustawowymi według zestawienia podanego w pozwie oraz koszty postępowania sądowego.

Na uzasadnienie podała powódka, że dostarczała pozwanej energię elektryczną. Na dowód dostawy zostały wystawione faktury VAT, które wskazywały termin i sposób zapłaty. Pozwana nie kwestionowała treści faktur VAT. Pozwana nie zapłaciła powódce dochodzonych pozwem należności. Pozwana była wzywana do dobrowolnego spełnienia świadczenia.

Sąd w dniu 6 lutego 2015 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym i orzekł nim, że pozwana ma zapłacić powódce kwotę 86.600,33 zł z odsetkami ustawowymi od poszczególnych należności wymienionych w pozwie i kwotę 4.725 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Od nakazu tego w przepisany terminie pozwana złożyła sprzeciw. W sprzeciwie pozwana wskazała, że powództwo jest przedwczesne, bowiem informowała powódkę o przejściowych problemach finansowych i wnosiła o rozłożenie należności na raty. Wskazała, że strony uzgodniły prolongatę zadłużenia.

W odpowiedzi powódka cofnęła pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia co do należności głównej w kwocie 86.600,33 zł. Wskazała, że pozwana dokonała jej zapłaty w dniu 16 marca 2015 r. Wniosła o zasądzenie skapitalizowanych odsetek ustawowych do dnia 16 marca 2015 r. w kwocie 1.672,20 zł. Podniosła, że pozwana pismem z 9 stycznia 2015 r. była wzywana do dobrowolnej zapłaty dochodzonej należności. Do dnia wniesienia pozwu należność nie została uregulowana. Podała, że pozwana była rozliczana według rzeczywistego zużycia energii elektrycznej. Nie kwestionowała wysokości zużycia tej energii oraz prawidłowości działania układu pomiarowo – rozliczeniowego. Pozwana nie występowała o rozłożenie zadłużenia na raty bądź odroczenie terminu jego zapłaty. Powódka wskazała, że rodzaj prowadzonej przez pozwaną działalności nie upoważnia jej do niewykonywania zobowiązań.

Postanowieniem z 20 maja 2015 r. Sąd, wobec cofnięcia przez powódkę żądania pozwu w części dotyczącej należności głównej w wysokości 86.600,33 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, umorzył w tym zakresie postępowanie.

Sąd ustalił i zważył:

Strony łączyła kompleksowa umowa dostarczenia energii elektrycznej. Pozwana nie kwestionowała dochodzonych należności, ani co do zasady, ani co do wysokości.

Jedynym zarzutem pozwanej było, że roszczenie jest przedwczesne.

Zarzut ten nie zasługiwał na uwzględnienie. Pozwana zarzutu przedwczesności roszczenia w żaden sposób nie uzasadniła. Terminy zapłaty należności dochodzonych pozwem wynikały z przedłożonych przez powódkę faktur, których treści pozwana nie kwestionowała. Pozwana także nie wykazała, że strony zmieniały termin wymagalności należności, a powódka powyższemu zaprzeczyła.

Co więcej, strony w łączącej je umowie ustaliły, iż należność będzie płatna w terminie 21 dni od daty otrzymania faktury VAT (§ 8 punkt 2). Wszelkie zmiany umowy wymagały natomiast formy pisemnej pod rygorem nieważności. Tym samym, nawet ewentualne ustalenia stron co do innego terminu zapłaty, niż wynikający z umowy, były – wobec niezachowania formy pisemnej - nieważne.

Pozwana przed wniesieniem pozwu była wzywana do dobrowolnej zapłaty należności.

Sąd pominął dowód z zeznań stron wobec nieusprawiedliwionego niestawiennictwa zarządu powódki oraz zarządu pozwanej wezwanych na rozprawę do osobistego stawiennictwa celem przesłuchania pod rygorem pominięcia dowodu z jego zeznań.

Pozwana nie wnosiła o rozłożenie na raty dochodzonej należności, jedynie wskazywała, że zwracała się do powódki z takim żądaniem. Niemniej należy wskazać, iż brak było podstaw do rozłożenia zasądzonej należności na raty. Podstawą zastosowania przepisu art. 320 k.p.c. (rozłożenia zasądzzonego świadczenia na raty) jest wyłącznie uznanie sądu, że zachodzą szczególnie uzasadnione wypadki. Pozwana nie wykazała, ani nawet nie powołała się na szczególnie uzasadnione wypadki, które umożliwiłyby zastosowanie tego przepisu. Pozwana nie złożyła w tym zakresie żadnych wniosków dowodowych, a tym samym uniemożliwiła Sądowi dokonanie oceny czy zachodzą szczególnie uzasadnione wypadki, o jakich stanowi art. 320 k.p.c. Również przesłuchanie na powyższą okoliczność stron nie zmieniłoby tej oceny. Dowód z przesłuchania stron i ewentualne potwierdzenie przez pozwaną jego złej sytuacji finansowej nie zastępuje dowodu z dokumentów obrazujących rzeczywistą sytuację finansową pozwanej.

Co więcej, ewentualne rozłożenie na raty dotyczyłoby jedynie skapitalizowanych odsetek ustawowych, wobec dokonania przez pozwaną zapłaty należności głównej. Także z uwagi na nieznaczną wysokość należności pozostaje do

zapłaty (kwota 1.672,20 zł) oraz możliwości finansowe pozwanej co do jej uregulowania, o czym świadczy dokonana w dniu 16 marca 2015 r. wpłata, nie zachodzą przesłanki z art. 320 k.p.c. do rozłożenia na raty zasądzonej kwoty.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 481 k.c. orzekł jak w punkcie pierwszym wyroku. Zasądzona kwota, zgodnie z żądaniem powódki, stanowiła skapitalizowane odsetki ustawowe za opóźnienie w zapłacie przez pozwaną należności w kwocie 86.600,33 zł, od dni wymagalności wskazanych w pozwie (za wyjątkiem dwóch kwot tj. 29.477,16 zł i 3.396,90 zł) do dnia 16 marca 2015 r. Należy wskazać, że powódka nieprawidłowo domagała się odsetek ustawowych od dnia 11 grudnia 2014 r. od kwoty 29.477,16 zł oraz od dnia 6 grudnia 2014 r. od kwoty 3.396,90 zł. Prawdłowo, uwzględniając termin zapłaty ustalony w umowie, powódka mogła żądać odsetek ustawowych od tych kwot od 16 grudnia 2014 r.

Kwota skapitalizowanych odsetek od kwot wskazanych w pozwie do dnia 16 marca 2015 r., z uwzględnieniem prawidłowego dnia wymagalności co do kwot 29.477,16 zł i 3.396,90 zł (tj. 16 grudnia 2014 r.) przewyższała kwotę, której domagała się powódka. Dlatego, z uwagi na związanie wysokością żądania powódki Sąd zasądził, na jej rzecz, w punkcie pierwszym wyroku kwotę 1.672,20 zł.

Zgodnie z treścią art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Sąd orzekł o zwrocie kosztów postępowania przez stronę pozwaną. Pozwana przegrała proces. Pozwana, która zapłaciła należność dochodzoną pozwem w toku procesu z punktu widzenia przepisów k.p.c. o kosztach procesu uważana jest za przegrywającą sprawę (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 20 sierpnia 1979 r., I CZ 92/79).

Sąd włożył na pozwaną obowiązek zwrotu wszystkich kosztów procesu poniesionych przez powódkę.

Na koszty postępowania poniesione przez powódkę składają się:

- opłata sądowa od pozwu – 4.331 zł,
- wynagrodzenie pełnomocnika strony powodowej – zgodnie z treścią § 6 punkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – 3.600 zł,
- opłata skarbową od pełnomocnictwa strony powodowej – 17 zł.

Łącznie koszty poniesione przez powódkę wyniosły 7.948 zł.

/-/ Katarzyna Żymelka